

[Victor Pürschel.]

hvor Interessen for at bese Maskinerier er saa udpræget, her at have Lejlighed til ogsaa en Gang at kaste et Blik ind i Maskineriet og se, hvorledes en Folkevilje fremstilles.

Alle er jo i Virkeligheden enige om, at Interessen for denne Grundlovsændring ude i Befolkningen er overordentlig ringe. Sidst kom det til Orde ved den kommunistiske Ordførers Udtalelser i Dag; han var jo dybt bekymret for, at det ikke skulde lykkes at fremskaffe de fornødne 45 pCt. til Gennemførelse af denne Grundlov, som han anser for at være daarlig, men dog for at være saa værdifuld, at han vil gøre, hvad der er ham muligt for at formaa Vælgerne til at stemme for den. Det ved vi jo, og det ser vi jo ogsaa, naar vi betragter Tingets Tilhørerpladser — naturligvis ikke ved en Lejlighed som denne. At der ikke er mange Tilhørere i Øjeblikket er der ikke noget at sige til, men at der ikke er det, naar Indehaverne af det store politiske Hartkorn, naar selve Grundlovsfædrene taler, er et overmaade klart Vidnesbyrd om, at Interessen i Folket for denne Grundlovsændring er ganske overordentlig ringe. Det Antal Mennesker, der vilde beklage, om denne Grundlov ikke blev til noget, kan virkelig være i en temmelig lille Sal. Dette Synspunkt har jeg staaet paa, saa længe der overhovedet har været noget Grundlovs spørgsmål fremme aktuelt, og jeg har ogsaa søgt i sin Tid at faa det Parti, jeg da tilhørte, til at tilegne sig denne Opfattelse, men det lykkedes som bekendt ikke, og den, der ikke vil høre, maa jo føle, og jeg antager, at Følelsen vil være fremtrædende hos det konservative Parti Dagen efter det Folketingsvalg, som nu nærmer sig med raske Skridt.

Min Grundbetragtning over for Udvalgsbetænkningen og Kommissionsbetænkningen er i øvrigt den, at Kommissionen løste den Opgave, der i Virkeligheden var Udvalgets, nemlig at lave en politisk Overenskomst, og Udvalget har saa til Gengæld forsøgt at løse den Opgave, der var Kommissionens, nemlig at skaffe nogle Oplysninger og forberede Grundlovsarbejdet. Det, det har kunnet gøre over for selve Forslaget, er jo kun af forholdsvis ringe Betydning, det kommer jeg til senere. Udvalget skal have Ros for, at det har tilvejebragt Oplysningsmateriale, der paa flere Punkter er meget interessant. Jeg tænker f. Eks. paa Oplysningerne om den svenske Justitieombudsmanns Stilling, der jo giver et klart Indtryk af, hvor meget mere betydningsfuld denne Mands Stilling er end den Mands Stilling bliver, som her bliver Rigsdagens Fuldmægtig, eller hvad han nu skal kaldes. Jeg tror, at hans Betydning vil blive meget begrænset. Han vil maaske nok kunne betyde en vis Aflastning for Ministerierne, idet jo en Række Kværlanter naturligvis vil henvende sig til ham, og han vil ogsaa i nogle Tilfælde, det vil jeg gerne erkende, maaske kunne være en Hjælp for en enkelt Mand som Værn mod Overgreb fra underordnede Autoriteters Side, men at han skulde komme til at betyde noget som helst i det, der forfatningsmæssigt har Interesse, Værnet for Individet mod Samfundsmagtens Overgreb, ja, det tror jeg absolut ikke paa.

Som andre værdifulde Oplysninger nævner jeg dem, der er fremskaffet om Højesterets Stilling i de forskellige Lande til Belysning af Spørgsmaalet om Domstolenes Prøvelsesret, ogsaa Oplysninger om Folkekirkens Midler og om Anklagemyndighedens Stilling. Men hvad nytter det at fremskaffe disse Oplysninger paa et Tidspunkt, hvor det er praktisk talt udelukket, at de kan komme til at øve nogen Indflydelse? Disse Oplysninger skulde have foreligget i Kommissionen, i Kommissionens Betænkning, og de skulde have foreligget i en Kommissionsbetænkning, der ikke indeholdt en politisk Overenskomst, saa kunde de have haft Værdi, saa kunde der paa Grundlag af dem være ført en Diskussion, en frugtbringende Diskussion, der kunde have sat sig Spor i Lovgivningsarbejdet. Hvor er Sporet af disse Oplysninger i Udvalgets Arbejde? Der er intet.

Jeg har Gang paa Gang rejst det Spørgsmaal: Hvorfor skal vi have denne Grundlovsændring? De Svar, man faar, er, synes jeg, meget lidet tilfredsstillende, og det er overordentlig karakteristisk for Mangelen paa en positiv Begrundelse, at det her af alle Ordførerne for Forligspartierne er sagt stærkt: Der er ingen, der har forsvaret Grundloven af 1915, der er ingen, der har foreslaet, at man skulde blive ved den. Se, dette, at man hæfter sig ved dette negative, det er jo netop det karakteristiske for, at den dybe, positive Begrundelse mangler. Hvis man gaar til Statsministeren og spørger ham, om han ikke kan regere med den Forfatning, vi har nu, saa har han allerede svaret gennem de mange Taler, han har holdt, hvor han har fremhævet, hvilket betydningsfuldt Reformarbejde der er udført i hans Regeringstid, thi det er jo udført under Forfatningen af 1915. Og gaar man ud til Borgerne og